

Merkkilahjojen aika on ohitse

Alkuperäisteoksesta: *The Healing Epidemic* (Parantamisepidemia)

Kirj.: Peter Masters

Esipuhe: John C Whitcomb

The Wakeman Trust, Elephant & Castle, London SE1 6SD

Esipuhe

Onko meidän Jumalallamme riittävästi voimaa parantaa kaikenlaisia fyysisiä vaivoja nykyään ja jopa herättää ja kirkastaa niitä, jotka ovat jo kuolleet? Tottakai Hänellä on, koska Hän sanoi: ”*Minä olen Herra, kaiken lihan Jumala; onko minulle mitään mahdotonta?*” (Jer. 32:27) Yksikään aito uskova ei kiistä sitä.

Meidän ihmeellisellä Jumalallamme on kuitenkin muutakin kuin pelkkää *voimaa*. Hänellä on myös *suunnitelma* ja *aikataulu* maailmalleen ja kansalleen. Kirjoituksista käy selväksi se tosi-seikka, ettei Jumala aina tee mitä Hän *voisi*. Esimerkiksi, Jumala *voisi* herättää ja kirkastaa muutamia kuolleita uskovia tänään ja muutaman lisää ensi viikolla, mutta tämä olisi vastoin *Hänen ilmoitettua aikatauluaan* fyysisen kirkastumisen osalta: ”*Mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan.*” (1 Kor. 15:23) Sen vuoksi, ei ole kysymys Hänen voimansa puutteesta eikä meidän uskomme puutteesta, vaan on kysymys *Hänen aikataulustaan*, mikä sulkee pois uskovien tapauskohtaisten kirkastumisten mahdollisuuden.

Kun henkilökohtainen tragedia kohtasi perhettämme 60-luvun lopulla, jouduin syvästi tekemisiin Jumalan toimintatapojen kanssa sairaiden ja kuolevien uskovien kohdalla. Lähes kahden vuoden vakavan sairastamisen jälkeen vaimoni kuoli, jättäen minut neljän lapsen kanssa. Hänen puolestaan rukoiltiin paljon, ja koettiin suurta luottamusta, että Jumala nostaisi hänet sairastumiselta. Tämän Hän valitsikin kahdesti armossaan. Mutta nämä parantumiset eivät olleet merkki-ihmeitä (kuten ne, joita Herramme ja Hänen apostolinsa tekivät), eivätkä ne olleet pysyviä.

Seuraavina vuosina tutkin Raamattua ja tulin seuraaviin johtopäätöksiin:

1. Jumala *voi* tehdä mitä tahansa Hän *tahtoo*.
2. Jopa Raamatun aikoina merkki-ihmeet olivat kuitenkin hyvin harvinaisia. Sen vuoksi on selvää, ettei Jumala *tahtonut* ihmeellisesti parantaa kaikkia tosi uskovia, jotka tarvitsivat sellaista apua.
3. Näyttävän ihmetekojen palveluksensa loppuaikoina, jopa apostoli Paavali ei voinut enää parantaa ihmisiä, koska se ei ollut Jumalan tahto.
4. Jumalan suunnitelmaan vakavasti sairaiden uskovien kohdalla ei kuulu se, että he menisivät uskollaparantajien luo, vaan *kutsua vanhimmat* omasta paikallisseurakunnastaan rukoilemaan puolestaan.
5. Herramme lupasi, että apostolit alkaisivat tehdä *suurempia tekoja* kuin mitä Hän teki, nimittäin, saarnata aitoa evankeliumia rististä ja ylösnousemuksesta.

6. Eräänä päivänä, kun Kristus suorittaa loppuun lunastustehtävänsä kansansa suhteen heidän ruumiillisen ylösnousemuksensa kautta, meidän fyysiset tarpeemme tulevat täydellisesti ja pysyvästi hoidetuiksi.

Koska näissä elintärkeissä kysymyksissä esiintyy niin laajalti hämmennystä ja väärinymmärrystä, suosittelen tätä teosta Jumalan kansalle kaikkialla. Ainoastaan Hänen Totuutensa voi vapauttaa meidät pelosta ja huolesta, kun tuska ja sairaudet kohtaavat meitä.

John C Whitcomb
Winona Lake, Indiana, USA

Merkkilahjojen aika on ohitse

Raamatun ilmoituksia ilmestyksellisistä ja merkkilahjoista

Eräs oudoimpia näkökulmia nykyisessä karismaattisessa väittelyssä on se tosiasia, että monet *ei*-karismaattiset ovat haluttomia sanomaan ehdottoman varmasti, että tietyt lahjat ovat lakanneet. Todellakin jotkut väittävät, ettei ole *mitään raamatullista perustaa* sanoa, että nämä lahjat ovat lakanneet, ja he pitävät näin väittäviä henkilöitä varsin äärimmäisinä näkemyksissään. Näkökulmaa, joka opettaa, että ilmestykselliset lahjat ja merkki-lahjat ovat lakanneet, kutsutaan *sessionismiksi* (lakkaamisopiksi) - käsite, joka jollakin tavalla viittaa nykyaikaiseen vähemmistömielipiteeseen; toisin sanoen se on ”*ismi*”! Tämä on epäilemättä hyvin outo tapahtumien käänne, koska lakkaamisoppi oli aiemmin maailmanlaajuisesti hyväksytty kanta kaikkien eri tunnustuksiin ja traditioihin kuuluvien evankelisten keskuudessa; Raamattuun uskovien vallitseva käsitys läpi seurakunnan historian.

Viimeisiin vuosikymmeniin saakka, käytännössä jokainen saarnaaja, seurakunnan palvelija ja hyvin oppinut uskova olisi selittänyt raamatullisen perusteen apostolien, profeettojen, merkki-ihmeiden ja kielilläpuhumisen katoamiselle. Olemme tulleet hyvin ikävään tilanteeseen, kun historiallista näkemystä pidetään jonakin ”äärimmäisyytenä” ja sen kannattajia syytetään Jumalan Hengen elävän kokemisen vastustamisesta. Tuollaiset käsitykset ovat äärimmäisen epärealistisia kuten seurakunnan historian parhaimmat aikakaudet todistavat. Suurten heräämisten ja ihanien Hengen vuodatusten aikoina herätyksen johtavat henkilöt ovat olleet *lakkaamisopin kannattajia!* Kaikkein hengellisimmät ja kiehtovimmat saarnat ja kirjat, jotka ovat löydettävissä suuren kristillisen kirjallisuuden arkistoista, ovat *lakkaamisopin kannattajien* kirjoittamia.

Kirjassaan ”*Signs of the Apostles*”, Walter Chantry kokoaa yhteen lainauksia monilta seurakunnan historian suurilta nimiltä, joista jokainen seisoo lujasti lakkaamisnäkemysten takana. Hän mainitsee esimerkkinä ”kirkkoisät” kuten Johannes Krysostomus ja Augustinus. Hän turvautuu puritaaneihin kuten Thomas Watson ja John Owen. Hän tarjoaa ytimekkäitä lausuntoja Matthew Henry’ltä, Jonathan Edwards’lta ja George Whitefield’ltä. James Buchanan, Robert L. Dabney, George Smeaton, Abraham Kuyper, W. G. T. Shedd, C. H. Spurgeon ja Benjamin Warfield ovat myös niitä, joita on lainattu tukemaan lakkaamisopin käsitettä, edustaen taitavasti oman aikansa valtavaa enemmistöä evankelisista saarnaajista ja tutkijoista. A. W. Pink väitti myös lahjojen la-

kanneen. Voimme lisätä Chantry'n luetteloon sellaiset reformoijat kuten Luther ja Calvin ja joukon muita historian suurnimiä.

Tuskin tarvitsee sanoa, että kaikki nämä Jumalan palvelijat uskoivat tulisesti Pyhän Hengen *tuntemisen* voiman jatkumiseen yksilöiden ja seurakuntien elämässä. Kukaan heistä ei ollut kuiva, muotojen orja; kaikki painottivat kristillisen elämän tärkeyttä, joka ilmaisi kaikkea Pyhän Hengen voimaa ja varmuutta. Kiintoisaa on, ettei kukaan näistä suurmiehistä ollut dispensationalisti. Tämä havainto romuttaa usein toistetut karismaattiset väitteet, että lakkaamisoppi olisi dispensationalismin tuote. Toistettakoon, että se oli *yleisesti arvostettua* opetusta Hengen lahjoista paljon aikaisemmin kuin dispensationalismi nousi sen nykyiseen suosioonsa.

Jos meidän pitäisi lisätä lakkaamisopin historialliseen luetteloon kaikki dispensaatioperinteen suuret nimet, tulisi vieläkin selvemmäksi, että lakkaamisoppi oli evankelisten edeltäjiemme ainoa vakavana pidetty näkemys tästä aiheesta. Siispä, pitäkäämme selvänä ainakin tämä kohta - lakkaamisoppi *ei ole* ainoastaan valistusta vastustavien ja saivartelijoiden vähemmistöön kuuluvien mielihope. Se on näkemys, josta evankelisten suunnaton enemmistö on pitänyt kiinni tähän nykyiseen ennenkuulumattomaan opillisen taantumun aikaan saakka.

Välttääksemme turhaa hämmennystä, on tarpeellista huomauttaa, että historiallinen lakkaamisopin näkemys *ei väitä*, että ihmeet ovat lakanneet, vaan että *ilmestykselliset* ja *merkkilahjat* ovat lakanneet. Niillä tarkoitetaan voimaa puhua innoitettuja sanoja ja voimaa tehdä ihmeitä ja parantaa. Jumala ei enää valtuuta ihmeiden jakamista ihmisolennoille.

Jumala on aina kykenevä tekemään valtavia asioita milloin ja missä tahansa Hän tahtoo eikä kukaan epäile, etteikö Hän ihmeellisesti hallitse tapahtumia, olosuhteita ja ihmisbiologiaa saattaakseen päämääränsä toteen. Jokainen kristitty voi todistaa, kuinka Herra on joskus, vastauksena rukoukseen, saattanut asiat tapahtumaan tavalla, joka oli täydellisen odottamaton ja selittämätön. Kysymys ei ole siitä, etteikö Jumala tahtoisivat vastata kansansa rukouksiin ja tehdä merkittäviä asioita heidän elämässään, vaan ovatko *merkki-ihmeiden tekijät* ja *armoitetut parantajat* keskuudessamme tänään.

Jaakob 5 osoittaa, että Jumala kutsuu meitä rukoilemaan sairaudesta paranemista, kuitenkin varoittaen meitä, että Herralla *saattaa* olla *päämäärä* tai tarkoitus sairauden yhteydessä, niin että se *saattaa* vaatia kärsivällisen potemisen. Jos Jumala suo parantumissiunauksen, me emme välttämättä koskaan saa tietää, oliko Hänen valintansa antaa siunauksensa lääkehoidolle, vai työskentelikö Hän suoraan saaden aikaan parantumisen. Joka tapauksessa uskomme, että Herra on siunannut meitä, vaikkei meillä ole kiistämätöntä, kokemusperäistä todistetta tuosta tosiasiasta. Parantumissiunausta ei ole tarkoitettu vakuuttamaan uskomattomia Jumalan asioiden suhteen; se on henkilökohtainen siunaus niille, jotka luottavat Herraan. Meidän ajallemme sitä ei ole annettu merkki-ihmeeksi todistamaan apostolien aitous. Se ei myöskään ole keino vahvistaa uskoamme. Ehkä yksi niistä syistä, miksi Jumala sallii meidän kärsiä joitakin sairauksistamme, on estää meitä vääntämästä parantumisen siunausta joksikin ihmeläkkeeksi, joka valloittaa paikan aidolta uskolta Herraan ja Hänen Sanaansa.

Sen vuoksi sessionistit uskovat, että Herra yhä suoralla tavalla puuttuu Hänen pyhiensä elämään monin ihmeellisin tavoin, mutta Hän ei enää anna ihmisyksilöille voimaa tehdä ihmeitä. Vastakohtana tälle, karismaattiset kirjoittajat jatkuvasti väittävät, ettei Raamatusta löydy kohtaa, joka selvästi ja ehdottoman varmasti ilmoittaa, että profetian lahja, parantaminen ja kielet lakkaavat. He myös väittävät, että sessionistit perustavat käsityksensä yhteen ainoaan raamatunkohtaan - *I Kor. 13: 8-10:een* - sen täsmälliseen merkitykseen, josta kiivaasti väitellään. Kaikki tämä on hyvin harhaanjohtavaa, koska Raamatussa on monia kohtia, jotka osoittavat, että lahjat lakkaisivat apostolien mukana. Sitä paitsi, monet seurakunnan historian suurnimet, jotka ovat pitäneet kiinni tästä näkemyksestä, ovat tuskin koskaan lainanneet *I Kor. 13:a* tukemaan väittämäänsä. Koska tämä luku on niin kiistanalainen, laitamme sen kokonaan sivuun ja rajoitumme tutkimaan kaikkia muita jakeita, jotka todistavat, että tietyt lahjat ovat lakanneet.

Mitkä sitten ovat ne kohdat, jotka selvästi sanovat, että ilmestykselliset lahjat ja merkki-lahjat lakkaisivat? Ensiksi, ne on löydettävissä jakeissa, jotka kertovat meille, mitkä näiden lahjojen *tarkoitukset* olivat. Kuvitellaanpa, että hallituksemme päättää, että polttomoottori tullaan kieltämään tiettyinä päivinä, jonka jälkeen ei yksikään auto, bussi tai kuorma-auto saa kulkea bensiinillä, ja vain akkukäyttöiset kulkuneuvot sallittaisiin. Kuvitellaan edelleen, kuinka 500 vuotta tämän tapahtuman jälkeen, yliopiston tutkija yrittää tarkasti määritellä, milloin bensiinipumput suljettiin. Hän tutkii kuukausien ajan hallituksen tiedostoja löytääkseen päivämäärän tienvarsilla sijaitsevien jakelupumppujen kieltämiselle, mutta tuloksetta. Kun hän on vakuuttunut, ettei mitään lainsäädäntöä koskaan asetettu pumppujen kieltämiselle, hän päätelee, että ne pysyivät käytössä muutamia vuosisatoja bensiinikäyttöisten kulkuneuvojen katoamisen jälkeen.

Sellainen johtopäätös olisi typerä, koska bensiinikäyttöisten kulkuneuvojen kieltäminen johtaisi *automaattisesti* jakelupumppujen lakkauttamiseen. Mitään erikoista lainsäädäntöä ei tarvittaisi pumppujen sulkemiseksi. Ilman *palvelutarkoitusta*, pumput tulisivat väistämättömästi ja automaattisesti tarpeettomiksi. Näin on myös Hengen lahjojen kanssa. Mikäli minkä tahansa lahjan antamisen *tarkoitus* oli väliaikainen, silloin tuo lahja tulisi ilmeisen tarpeettomaksi, kun sen tarkoitus olisi saavutettu. Sen vuoksi, avainkysymys sen päättelemisessä, oliko jokin lahja tarkoitettu jatkumaan, on - mikä *päämäärä* lahjalla tuli saavuttaa?

Meidän ei tulisi etsiä ehdotonta ilmoitusta, joka sanoisi, 'niin ja näin lahja tulee lakkaamaan', vaan meidän tulisi etsiä kohtia, jotka kertoisivat meille, oliko lahjan *tarkoitus* olla lyhytaikainen vai pysyvää laatua. Seuraavat päämäärät tai kohteet lahjojen taustalla on paljastettu Jumalan Sanassa, ja tulemme näkemään, että monissa tapauksissa nämä kohteet saavutettiin täydellisesti apostolisena aikana osoittaen, ettei joillakin lahjoilla ollut pitempää palvelumerkitystä.

1. Apostolit olivat Kristuksen ainutlaatuisia todistajia

Käsitlemme ensiksi apostoliuden lahjaa ja apostolien omaamia merkkilahjoja. Apostolit annettiin todistamaan Herran elämästä ja ylösnousemuksesta ja olemaan uuden Totuuden innoitettuja kannavia. Otamme ensiksi heidän erikoisen osansa Kristuksen elämän ja ylösnousemuksen todistajina. Ratkaisevat raamatunkohdat (jotka karismaattiset kirjoittajat jättävät huomioimatta) opettavat, että apostoleille annettiin ainutlaatuinen voima tehdä merkki-ihmeitä *selvästi todistamaan heidän luotettavuutensa ylösnouseen Herran silminnäkijöinä*. Nämä voimat annettiin vain valitulle joukolle miehiä, jotka (a) olivat Kristuksen valitsemia, ja (b) olivat nähneet ylösnouseen Herran. Ihmeidentekovoimia ei annettu yleisesti kaikille alkuseurakunnan saarnaajille, eikä edes *kaikille* ihmisille, jotka olivat nähneet Herran Hänen ylösnousemisensa jälkeen.

Apostoleita kuvataan toistuvasti todistajina, kreikankielisen sanan viitatessa lailliseen todistajaan oikeusistuimessa. Opetuslapset eivät olleet todistajia siinä mielessä, kuin me olemme evankeliumin todistajia nykyään, vaan paljon laajemmassa mielessä, koska he 'antoivat todistusaineistoa', että he todella olivat nähneet Herran Hänen ylösnousemisensa jälkeen. Tekstikohdat, joita seuraavaksi lainaamme, todistavat, että *apostoliuden* lahjalla oli lyhytaikainen käyttötarkoitus, koska apostolit oli valittu, ainutlaatuinen joukko Kristuksen silminnäkijöitä. Seuraavassa tutkimme jakeita, jotka todistavat tuon näkemyksen puolesta:

Joh. 15: 27:ssä kerrotaan, kuinka Herra Jeesus asetti nuo yksitoista erikoiseen tehtävään: ”*Ja te myös todistatte, sillä te olette alusta asti olleet minun kanssani.*” Hän muistutti heitä tästä ennen taivaaseenottoaan, kun ylösnoussut Herra sanoi opetuslapsille: ”*Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista... Te olette tämän todistajat.*” (*Luuk. 24: 46-48*) Herra myös kertoi opetuslapsille, *milloin* he saisivat vastaanottaa ainutlaatuiset lahjansa toimia todistajina: ”*Kun Pyhä Henki tulee teihin [helluntai], niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani.*” (*Ap.t. 1: 8*)

Ap.t. 1 vahvistaa, että apostolit olivat Herran erikoisesti valitsemia ja valmennettuja tehtävänsä Hänen ylösnousemuksensa todistajina. Luukas kertoo, kuinka Herra antoi ohjeet: *”...apostoleille, jotka Hän oli valinnut, ja joille Hän myös kärsimisensä jälkeen moninaisten epäamättömien todistusten kautta osoitti elävänsä.”* (*Ap.t. 1: 2-3*) Yksitoista apostolia ovat sitten nimetyt näiden *todisteiden* ja myös Herran Jeesuksen taivaaseenoton todistajiksi (*Ap.t. 1: 13*). Pian, Hengen johdatuksessa, kahdestoista apostoli määrättiin asetettavaksi, vaadittujen ‘pätevyysvaatimusten’ tultua viitoitetuiksi. Hänen täytyi olla sellainen, joka oli ollut Herran ja Hänen opetuslastensa kanssa Johanneksen kasteesta lähtien, ja joka oli Hänen ylösnousemisensa silminnäkiä. Kun ehdokkaat oli löydetty, Herran ehdoton valinta oli välttämätön, koska jokainen apostoli oli Herran nimittämä.

Apostolien erikoista osaa ylösnousemuksen todistajina korostavat apostolit itsekin toistuvasti. Kun Pietari saarnasi helluntaipäivänä, hän nousi ylös *niiden yhdentoista kanssa* ja sanoi: *”Tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt, minkä todistajia me kaikki olemme.”* (*Ap.t. 2: 32*) Jälleen Pietari julisti osansa silminnäkijänä, kun hän saarnasi Salomon pylväskäytävässä: *”elämän ruhtinaan...hänet Jumala on herättänyt kuolleista, ja me olemme sen todistajat.”* (*Ap.t. 3: 15*) Vielä kerran hän viittasi osaansa silminnäkijänä, kun hän vastasi neuvoston edessä. Puhuen Kristuksesta hän sanoi: *”Hänet on Jumala oikealla kädellensä korottanut...Ja me olemme kaiken tämän todistajat.”* (*Ap.t. 5: 31-32*)

Paljon myöhemmin, saarnaten kokoontuneille pakanoille Korneliuksen kodissa, Pietari sanoi: *” Ja me olemme kaiken sen todistajat, mitä hän teki juutalaisten maassa ja Jerusalemissa...Hänet Jumala herätti kolmantena päivänä ja antoi hänen ilmestyä, ei kaikelle kansalle, vaan Jumalan ennen valitsemille todistajille, meille, jotka söimme ja joimme hänen kanssaan sen jälkeen, kuin hän oli kuolleista noussut. Ja hän käski meidän...todistaa.”* (*Ap.t. 10: 39-42*) Voisiko mikään raamatunkohta enää selvemmin ilmoittaa sen tosiseikan, että apostolit olivat valittu silminnäkiäjien joukko, Herran henkilökohtaisesti valitsemia?

Apostoli Johannes myös kiinnittää huomion apostolin ainutlaatuisen tehtävään todistaa Kristuksen elämän ja ylösnousemisen fyysisestä todellisuudesta *1 Joh. 1:1-3*, sanoen: *”Minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme...(ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä)...minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme.”*

Kaikki nämä kohdat osoittavat, että apostolin ensimmäinen ja korkein velvollisuus oli olla Kristuksen majesteettisuuden silminnäkiä, antaa todistus sukupolvelleen ja kirjoittaa todistuksensa muistiin tuleville sukupolville. Kun ymmärrämme tämän näkökohdan tärkeyden muihin verrattuna ja tosiasian, että nämä apostolit olivat kaikki Kristuksen erityisesti valitsemia, silloin käsitämme, ettei apostoleilla koskaan voinut olla seuraajia.

Paavali liitettiin tuohon apostolien kuuluisaan joukkoon Kristuksen erikoisilmestymisessä hänelle. Hän ei ollut kulkenut Kristuksen mukana, niinkuin ne kaksitoista, mutta hän näki ylösnouseen Herran ja vastaanotti ainutlaatuisen apostolintehtävän Häneltä. Jumala lähetti Ananiaan sanomaan hänelle: *”Meidän isiemme Jumala on valinnut sinut tuntemaan hänen tahtonsa ja näkemään Vanhurskaan...sillä sinä olet oleva hänen todistajansa kaikkien ihmisten edessä, sen todistaja, mitä olet nähnyt ja kuullut.”* (*Ap.t. 22: 14-15*) Paavali sanoi myöhemmin: *”Enkö minä ole apostoli? Enkö ole nähnyt Jeesusta, meidän Herraamme?”* (*1 Kor. 9:1*) Ylösnouseen Herran ilmestymisiä luettellessaan hän sanoo: *”Mutta kaikkein viimeiseksi hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikäänkuin keskensyntynyt.”* (*1 Kor. 15: 8*) Paavalin jälkeen ei kukaan ihminen maan päällä ole nähnyt ylösnoussutta Herraa ja sen vuoksi ei voi olla enää apostoleja.

On vaikea käsittää, että joidenkin karismaattisten ryhmien johtajilla on huimapäisyyttä pitää itseään ‘apostoleina’ meidän päivinä! Voivatko he Paavalin tavoin sanoa, ‘Enkö ole nähnyt Jeesusta, meidän Herraamme’? Ovatko he tavanneet ylösnouseen Herran? Tietenkään eivät! Heidän määrittelynsä siitä, mikä tekee apostolin, ei yksinkertaisesti ole Raamatun mukainen.

Tuollaiset modernit ‘apostolit’ paljastavat perustavanlaatuisen välinpitämättömyytensä raamatullisten apostolien merkitystä ja heidän päätehtäväänsä ja tarkoitustansa kohtaan!

Mutta entäpä sitten merkki-ihmelahjat, joita monet väittävät omaavansa nykyään? Raamatun mukaan näiden lahjojen alkuperäinen tarkoitus oli todistaa apostoleista osoittamalla, että heidän todistuksensa oli totta. Ilman jonkinlaista vahvistusta, ihmiset olisivat hyvinkin saattaneet pitää Kristuksen silminnäkijöitä mielipuolina, mutta Pyhä Henki antoi heille parantamisen lahjan ja lahjan tehdä ihmeitä niin, että Jumalan sinetti oli selvästi heidän todistuksensa yllä. Sen vuoksi, eräs merkki-ihmeiden päätarkoituksista oli vahvistaa apostolien todistus Kristuksen elämästä ja ylösnousemisesta, kuten havaitsimme Luukkaan muistiinmerkinnästä *Ap.t. 3-4* luvuissa. Huomaa, kuinka heidän todistustaan Kristuksen messiaanisuudesta ja ylösnousemuksesta painotetaan tässä kohdassa.

Pietari ja Johannes olivat saarnanneet Jerusalemissa, mainiten säännöllisesti Kristuksen ylösnousemisen (*Ap.t. 3: 13, 15, 21 ja 26*). Sen tuloksena juutalaiset viranomaiset pidättivät heidät - ”*närkästyneinä siitä, että he opettivat kansaa ja julistivat Jeesuksessa ylösnousemusta kuolleista.*” (*Ap.t. 4: 2*) Kun oli kokoonnuttu kuulusteluun ylipapin edessä juutalaisneuvostossa, Pietari pysyi lojaalina erikoisosalleen Kristuksen silminnäkijänä, ja viitaten hänen kauttaan parantuneeseen rampaan mieheen, hän lausui rohkeasti: ”*Niin olkoon teille kaikille ja koko Israelin kansalle tiettävä, että Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimen kautta, hänen, jonka te ristiinnaulitsitte, mutta jonka Jumala kuolleista herätti, hänen nimensä kautta tämä seisoo terveenä teidän edessänne.*” (*Ap.t. 4: 10*)

Neuvosto vapautti Pietarin ja Johanneksen, kieltäen heitä puhumasta Jeesuksen nimestä. Mutta he palasivat opetuslasten luokse ja rukoilivat rohkeutta julistamiseen ja merkkien ja ihmeidentekovoiman jatkumista. Vastaus heidän rukoukseensa on merkitty muistiin jakeessa, joka tekee hyvin selväksi, että nämä merkit ja ihmeet olivat erikoisesti tarkoitettu vahvistamaan *apostolit* ylösnousemuksen silminnäkijöiksi. Luukas kirjoittaa: ”*Ja apostolit todistivat suurella voimalla Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja suuri armo oli heillä kaikilla.*” (*Ap.t. 4: 33*)

On hyvä muistaa *Apostolien tekojen* muutkin jakeet, joissa myös kerrotaan, että nämä merkki-ihmeet olivat yksinomaan apostoliselle ryhmälle (apostolit ja kaksi tai kolme apulaista, joilla esiintyi jotakin heidän voimastaan). *Ap.t. 2: 43* ja *Ap.t. 5: 12* molemmat kertovat, että ihmeet ja merkit olivat yksinomaan apostoleille.

Heb. 2:3-4:ssä kytkeä apostolien silminnäkijätehtävän ja merkki-ihmeiden välillä on esitetty termein ilman väärinkäsityksen mahdollisuutta, kun kirjoittaja puhuu apostoleista, jotka henkilökohtaisesti kuuluivat Kristuksen sanat: ”*Jumala yhdessä heidän kanssaan todisti tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja moninlaisilla väkevilla teoilla ja jakamalla Pyhää Henkeä tahtonsa mukaan.*” Tässä merkki-ihmeet on kuvattu erikoisesti apostolit vahvistavina merkkeinä. Sitä paitsi, *Hebrealaiskirjeen* kirjoittaja osoittaa menneisyyteen, noihin merkki-ihmeisiin tapahtumina, jotka kuuluivat menneeseen, koska siihen aikaan kun tämä kirjoitettiin (n. luvun 60 jKr. loppupuolella), apostolien tehtävät (mukaanlukien merkki-ihmeet) olivat nähtävästi jo siirtyneet historiaan.*

Raamatullisesta painotuksesta huolimatta tässä kaikessa, saamme turhaan tutkia karismaattisia kirjoja löytääksemme mitään tietoa apostolien erikoistehtävästä todistajina, tai *tarkoituksesta* heidät henkilökohtaisesti vahvistaville merkeilleen. Suurin osa kirjoittajista, jotka kertovat parantamisesta, näyttää ajattelevan, että merkki-ihmeiden tarkoitus oli yksinkertaisesti ‘vahvistaa’ epämääräisellä ja yleisellä tavalla alkuseurakunnan palvelustehtävä ja luoda uskolle polku uskomattomaan sydämeen. He eivät viitsi ottaa huomioon Raamatun antamia arvokkaita yksityiskohtia. On merkillistä, että kirjoittajat, jotka pitävät itseään Hengen lahjojen asiantuntijoina, tarjoavat niin vähän tietoa siitä, mitä Raamattu opettaa lahjojen *tarkoituksesta*.

* *Mark. 16:20* myös voimakkaasti viittaa, että *merkit, jotka seuraavat*, olivat alkuperäisille apostoleille, käyttäen mennyttä aikamuotoa kuvatessaan heidän kaksitahoista palvelustaan (so. Sanan palvelusta merkein varustettuna). Kreikankielessä ‘viittaava’ verbimuoto, kattaen koko lausesisällön, on menneessä aikamuodossa - *saarnasivat*. Suurin osa evankelisista tutkijoista esittävät 60-luvun jKr. loppua Markuksen evankeliumin kirjoittamisajankohdaksi.

Kaikki juuri lainatut raamatunkohdat todistavat, että valitulle apostolien ryhmälle (mukaanlukien Paavali) annettiin erityinen tehtävä suoritettavaksi, johon tämä oli ainutlaatuisesti pätevyty. Siksi, että he olivat silminnäkijöitä, antaen todistusaineiston Herran opetuksesta ja ylösnousemisesta, he saivat Hengeltä voimat vahvistukseksi. Kuten todistajat oikeusistuimessa, he todistivat asioista, joita he olivat nähneet ja kuulleet, ja Jumala vahvisti *heidän* todistuksensa seuranneilla merkeillä. Noiden valittujen silminnäkijöiden mentyä, myös merkki-ihmeet katosivat, koska heidän tehtävänsä oli tehty ja heidän päämääränsä saavutettu. Kuinka ihmeet voisivat jatkaa vahvistamaan silminnäkijöitä, kun niitä ei ole enää jäljellä maan päällä? 'Oikeudenkäynti' on ohitse; todistajia on kuultu; tuomio on julistettu; todistajat on päästetty menemään; ja tulos on nyt muistiinmerkittyä.

Voiko ihmisillä olla merkki-ihmelahjoja nykyään? On esitettävä kysymys - Mikä oli noiden lahjojen raamatullinen tarkoitus? Vastaus on - niiden tuli vahvistaa ja todistaa oikeiksi Kristuksen asettamat silminnäkijät. Onko nykyään valittuja apostoleja? Onko Hänen Majesteettinsa silminnäkijöitä vielä elossa? Valittujen silminnäkijöiden vahvistaminen on merkki-ihmelahjojen päätarkoitus, ja se on selkeästi päämäärä, joka tuli täydellisesti saavutettua apostolien elinaikana.

2. Merkki-ihmeet seurasivat uutta ilmoitusta

Merkki-ihmeet annettiin apostoliselle ryhmälle viestittämään myös siitä, että uusi ilmoitus - Uuden testamentin Kirjoitukset - oli annettu, ja henkilökohtaisesti vahvistamaan innoitetut kirjoittajat. Apostolit eivät ainoastaan olleet Kristuksen palveluksen ja ylösnousemuksen silminnäkijöitä. He olivat myös uuden ilmoituksen kanavia, tärkeän tehtävän, joka Pyhän Hengen piti selvästikin tunnustaa merkein, ihmein ja mahtavin teoin niin, että ihmiset saattoivat tietää, että heidän sanoissansa oli itse Jumalan valta.

Käytännöllisellä tasolla ihmisten tuli nähdä ero apostolien ja ei-innoitettujen, 'tavallisten' Jumalan Totuuden opettajien välillä. Heidän tuli myös voida erottaa väärät apostolit, ja siksi todellisille puhemiehille annettiin vahvistavat voimat tehdä merkki-ihmeitä, kuten näyttäviä parantamisia. Parhaiten tunnettu raamatunkohta, joka opettaa tästä, on *2 Kor. 12: 12*, missä Paavali väittelee niiden kanssa, jotka epäilivät hänen apostolin virkaansa, sanoen: ”*Onhan apostolin tunnusteot teidän keskuudessanne tehty kaikella kestävyydellä, tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja voimateoilla.*” Korinttolaiset saattoivat olla varmoja, että Paavali oli todella Jumalan inspiroima näiden merkki-lahjojen vuoksi. He saattoivat varsin helposti erottaa, ettei hän ollut vain tavallinen (innoittamaton) Jumalan Sanan opettaja, vaan uusien Kirjoitusten aito kirjoittaja.* *Heb. 2:4* viittaa samaan, kun se kertoo, kuinka apostolit puhuivat Kristuksen sanoja - ”*Jumala yhdessä heidän kanssaan todisti*” merkki-ihmeillä.

Innoitettujen kirjoittajien todistaminen merkein ja ihmein ei ollut mitään uutta, koska Vanhan testamentin alusta lähtien Herra käytti tätä menetelmää viestittämään, että Hän puhui Kirjoituksia kansalleen. Useat kohdat *5. Mooseksen kirjassa* tarjoavat runsasta todistusaineistoa tästä. *5 Moos. 4: 34-36*:ssa Mooses muistuttaa kansaa kaikista heidän näkemistään merkeistä ja ihmeistä - Herran ojennetusta käsivarresta - joka vahvisti ilmestyksen Itsestään heille. Mooses julistaa: ”*Taivaastaan hän antoi sinun kuulla äänensä.*” *5 Moos. 6: 22-24*:ssä Mooses jälleen puhuu Herrasta tehden merkkejä ja ihmeitä ennen Hänen lakinsa paljastamista Israelille ja vaatien heidän kuuliaisuuttaan.

5. Mooseksen kirjan viimeinen luku osoittaa kunnioituksensa Mooseksen huomattavalle suuruudelle Jumalan profeettana, jonka Herra tunsikin kasvoista kasvoihin niiden kaikkien ihmeiden ja merkkien vuoksi, joita Herra lähetti hänet tekemään valtavalla voimalla (ks. *5 Moos.34: 10-12*). Jumalan profeetta, ilmoitetun Totuuden kanavana, oli suurenmoisesti vahvistettu näiden merkkien kautta. Läpi koko Israelin historian ilmeni harvinaisia, mutta toistuvia merkkien ja ihmeiden ajan-

* Jotkut Uuden testamentin kirjojen kirjoittajista eivät olleet apostoleja, mutta näiden kirjoittajien ja heidän Kirjoitustensa aitous oli apostolien todistama.

jaksoja, jotka liitettiin innoitettujen sanomien tuojiin. 2 Kun. 5:ssä on esitetty vaikuttavan syvä ymmärrys tähän Naemanin spitaalain parantumiseen. Orjuutettu israelilainen palvelijatar toivoi, että profeetta Elisa näkisi Naemanin, hänen isäntänsä, ”Hän kyllä päästäisi hänet hänen pitalistansa”. Kun Elisa lopulta kuuli Naemanin sairaudesta, hän huudahti: ”Anna hänen tulla minun luokseni, niin hän tulee tietämään, että Israelissa on profeetta.” Elisa tiesi erinomaisen hyvin, että hänen ’voimansa’ annettiin erityiseen tarkoitukseen vahvistamaan hänen virkansa Jumalan Sanan kanavana.

Aikoina, jolloin Israelissa ei ollut jumalallisesti innoitettuja opettajia, hurskaat kansalaiset tulivat hyvin masentuneiksi ja sanoivat itsekseen: ”*Merkkejämme me emme näe, ei ole enää profettaa.*” (Ps. 74: 9) Vanhan ja Uuden testamentin välisen neljän vuosisadan hiljaisuuden jälkeen, Herra antoi raikkaan vuodatuksen ilmoitusta, joka viestitettynä tunnetulla tavalla merkein, ihmein ja valtavin teoin. Helluntaipäivänä vastakäänntyneet tiesivät, että oli turvallista jatkaa *apostolien opetuksessa*, koska ”*monta ihmettä ja tunnustekoa tapahtui apostolien kautta*” (Ap.t. 2: 42-43).

Kun ilmoituksen ajanjakso tuli valmiiksi ja Uusi testamentti täydellisesti toimitettua, vahvistavat merkit eivät olleet enää tarpeellisia. Todellakin, mikäli ne olisivat jatkuneet, ne olisivat aiheuttaneet tuhoisaa hämmennystä, koska uskovat olisivat odottaneet uusien Raamatun kirjojen ilmestyvän! He olisivat odottaneet uusia apostoleja ja profeettoja. Päämäärä näiden merkkilahjojen takana kertoo, että nämä lahjat olivat väliaikaisia. Apostolien mentyä, ja Raamatun viimeisen kirjan asetuttua paikalleen, silloin myös *apostolien merkit* katosivat.

Ehkäpä kaikkein suurin ja ehdottomin tekstikohta merkkilahjojen katoamisen vahvistamiseksi on Ilm. 22: 18: ”*Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan.*” Koska ilmoitus on täydellinen, eikä ole enää ’meneillään’, siitä selvästikin seuraa, etteivät ilmoituksen *merkit* myöskään ole enää ’meneillään’.

3. Merkit ilmaisivat aikakauden loppua

Toinen merkkilahjojen tarkoitus oli ilmoittaa juutalaisen aikakauden loppua ja evankeliumin aikakauden alkamista. Kielilläpuhumisen merkki oli ensimmäinen ’ihme’, joka ilmeni vasta muodostetun kristillisen seurakunnan elämässä helluntaipäivänä. Jerusalemissa Pietari nousi hämmästyneiden joukkojen eteen julistamaan, että Joelin profetia oli täyttymässä heidän silmiensä edessä, ja että kielet - pian seuraavien ihmeiden kera - olivat merkkejä Jumalalta siitä, että Hän oli tekemässä uutta. Joel oli profetoinut, että tulisi aika, jolloin Jumala vuodattaisi Henkensä kaiken lihan päälle (so. seurakunta ei enää olisi pääasiassa juutalainen, vaan kansainvälinen; *Joel 2:28*). Tämä ilmeni tapahtumassa, jossa tavalliset ihmiset puhuisivat sanomia Jumalan innoittamina. Pietarin mukaan, kielilläpuhumisen esiintulo oli Joelin sanojen tarkka täyttymys.

Joel myös ennusti ihmeiden esiintymisestä, joka ilmoittaisi ’aikakauden’ alkua, jonka aikana Pyhä Henki laajentaisi seurakuntaa läpi koko maailman. Lainatessaan *Joelia*, Pietari käyttää sanaa *merkit*. Kaikki nämä asiat - ihmeteot, ihmeet, kielet - olivat *merkkejä*, jotka viittasivat suureen muutokseen ja uuden ajan ennakoimiseen. Merkki-ihmeet ja kielet asettivat hyvin selkeän, jumalallisen hyväksymisen sinetin uuden järjestyksen ylle.

Kuvitellaanpa sitä vaikutusta helluntaipäivänä, kun ihmiset Jerusalemissa havahtuivat valtaisesti puhaltavan tuulen ääneen, joka lähestyi kaikesta päätellen taivaista. Tullessaan kaupunkiin, tuo valtaisa ’ilmatilan järkkäminen’ ei asettunut temppeleihin - jonka luultiin olevan ainoa oikea palvonnan ja Totuuden sijaitsemispiste - vaan yläsaliin, jonne Herran opetuslapset olivat kokoontuneet. Henki laskeutui *heidän* ylleen ja *heille* annettiin kyky puhua ja saarnata kielillä, joita he eivät olleet koskaan opiskelleet.

Merkit, ihmeet ja kielet olivat Jumalan viesti sille väestölle Jerusalemissa (vierailijoita pullollaan), että uusi päivä oli koittanut, Jumalan siunauksen vaippa siirtynyt uudelle yhteisölle, ja

että uusi järjestys oli saapunut. Nämä kielet tulivat järkytyksenä ja hyödyllisenä varoituksena joukoille ylpeitä, kyynisiä juutalaisia, joista monet olivat alkaneet tutkiskella Jumalan asioita, sanoen: ”*Me kuulemme.. Jumalan suuria tekoja...mitä tämä mahtaakaan olla?*” (Ap.t. 2:11-12) Miksi Herra yleensäkin antaisi juutalaisille merkin? Miksi kaikki nämä merkki-ihmeet ja kielet tähdentämään heille, että Hänen läsnäolonsa oli uudessa seurakuntajärjestyksessä? Jollei uskomattomille anneta erikoisia merkki-ihmeitä nykyään, miksi Herra olisi antanut niitä juutalaisille? Oliko Jumala ikään kuin velkaa juutalaisille erikoisia todisteita ja viittauksia toimistaan?

Herra oli tietystä mielessä ‘velkaa’ juutalaisille selvän, ylikuulion viestin, joka vahvistaisi uuden järjestyksen. Joka tapauksessa, juutalaisia oli vuosisatojen ajan harjoitettu olemaan uskollisia Mooseksen kautta annetulle Jumalan laille ja olemaan tinkimättömän kuuliainen yksityiskohdistetulle kaavalle, jonka hän välitti. Heidät oli harjoitettu säilyttämään ja noudattamaan jokaista pistettä ja pilkkua tuon järjestyksen laista. Mutta nyt, kun Kristus oli täyttänyt lain ja rikkonut kaavamaisen ikeen, asettaen virkaan kaikkien uskovien pappeuden ja tuonut käytäntöön uuden ja elävän tavan, juutalaiset tarvitsivat jonkin suurienteisen merkin vahvistamaan, että nämä asiat olivat Jumalasta. *Hurskas* juutalainen olisi hyvinkin voinut joutua ymmälleen jouduttuaan hylkäämään Jumalan antaman palvomistavan, ja *jumalaton* juutalainen olisi helposti saattanut kätkeytyä Mooseksen lain muuttamattoman käsitteen taakse tehden sen tekosyyksi evankeliumin hylkäämiselle. Niinpä, kun Jumala pyyhkäisi pois vanhan ja toi esiin uuden, Hän teki sen kielillä puhumisen, merkkien, ihmeiden ja mahtavien tekojen fanfaarilla, joista kaikista Joel oli ennustanut.

Paavali vahvistaa, että kielten lahjan perustarkoitus oli antaa juutalaisille merkki siitä, että jumalallinen läsnäolo oli siirtynyt juutalaisesta teokraattisuudesta kansainväliseen Herran Jeesuksen Kristuksen seurakuntaan. *1 Kor. 14:21:ssä* hän lainaa *Jes. 28:11-12:ta* sanoen: ”*Laissa on kirjoitettu: Vieraskielisten kautta ja muukalaisten huulilla minä olen puhuva tälle kansalle [juutalaisille], eivätkä he sittenkään minua kuule, sanoo Herra’.*” Paavali osoittaa, että tämä profetia täyttyi kielten lahjassa, lisäten: ”*Kielet eivät siis ole merkiksi uskoville, vaan niille, jotka eivät usko.*” Ensiksi ja tärkeimpänä, kielet oli suunniteltu todistamaan jotakin erikoiselle ihmisryhmälle, nimittäin juutalaisille. Ne oli tarkoitettu haastamaan ja yllyttämään uskomattomien juutalaisten joukot ymmärtämään, että Herra totisesti oli uuden kristillisen yhteisön kanssa, kun sitä vastoin perinteisellä juutalaisella ‘seurakunnalla’ ei ollut senhetkistä todistusta jumalallisesta läsnäolosta.

Kielet myös puhuvasti kertoivat uuden seurakunnan kansainvälisestä luonteesta, osoittaen, että se olisi vastedes monirotuinen, monikielinen seurakunta, jonka jäsenillä oli velvollisuus puhua Jumalan Sanaa kaikille ihmisille kaikissa kansoissa. Jumala hyvin havainnollisesti osoitti, että kirkkaus oli poistunut temppeleistä ja asettunut ‘nasaretilaisen lahkon’ opetuslapsien ylle.

Kielillä oli täsmälleen sama merkkiarvo silloin, kun ne annettiin ryhmälle pakanoita, jotka olivat kokoontuneet Korneliuksen kotiin Kesareaan, noin kahdeksan vuotta helluntain jälkeen. Kun Pietari saarnasi, Pyhän Hengen lahja vuodatettiin näiden kääntyneiden pakanoiden ylle ja he puhuivat kielillä. Tuloksena oli, että: ”*Ja kaikki ne uskovaiset, jotka olivat ympärileikatut ... hämmästyivät ja Pietari sanoi: ”Ei kaiketi kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niinkuin mekin?”(Ap.t. 10:45 ja 47)* Merkki, joka oli aiemmin puhutellut juutalaisia Jerusalemissa todistamalla, että Jumala oli uuden kristillisen seurakunnan kanssa - puhui juutalaisille uudelleen - tällä kertaa uskoville juutalaisille, joiden ymmärrys oli ennakkoluuloisesti sitä vastaan, että pakanoillakin oli pääsy kristilliseen seurakuntaan. ‘Vieraskielisten’ keinoin Jumala viestitti juutalaisille kristityille, että pakanauskovat olivat Hänen täydellisesti hyväksymiään, ja olivat seurakunnassa aivan samassa asemassa juutalaisten kanssa.

Kun Pietari kertoi Jerusalemin seurakunnalle, mitä Kesareassa oli tapahtunut, hän käytti sanoja, jotka vihjaavat meille, ettei kielillä puhumista ollut ilmennyt kovin paljoa tuon kahdeksan vuoden aikana helluntain jälkeen. Hän sanoi: ”*Ja kun minä rupesin puhumaan, tuli Pyhä Henki heidän päällensä, niinkuin alussa meidänkin päällemme. Silloin minä muistin Herran sanan, jonka hän sanoi: ”Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä’.”(Ap.t. 11:15-16)* Kykyä

puhua vieraalla kielellä ei ollut mahdollisesti annettu kovin laajalti, sitten kun se oli tehnyt alkuperäisen vaikutuksensa juutalaisjoukolla Jerusalemissa. Sitä luultavasti annettiin jossakin määrin Korinton pakanauskoville siellä olleen juutalaisyhteisön vuoksi, ja tämän merkittävän kauppakaupungin läpi jatkuvan juutalaisten kauppiaiden ja matkaajien liikkumisen vuoksi.

Raamatun tulkitsija Matthew Henry ilmoittaa kielillä puhumisen tarkoituksen näillä sanoilla: ”Kielten lahja oli yksi uusi profetian hengen tuote ja se oli annettu erityiseen tarkoitukseen; siihen, että juutalaiset rajat oli poistettu ja kaikki kansakunnat voitaisiin tuoda sisälle seurakuntaan. Nämä ja muut profetian lahjat, merkinä, ovat jo kauan sitten lakanneet ja pantu syrjään, eikä ole olemassa mitään tukea niiden uuden kukoistuksen odottamiseksi. Päin vastoin, meitä on ohjattu etsimään Raamatusta *varmempia profetian sanoja*, varmempaa kuin ääniä taivaasta; ja niitä meidän on ohjattu tarkkaamaan, etsimään ja pitämään niistä kiinni.”

Onko kielten tarkoitus *merkinä* jo toteutunut? Tottakai se on, koska tapahtuma, josta merkki todisti, on kaukaisessa menneisyydessä. Jos kielten lahjaa vielä annettaisiin, olisi tuloksena suurta hämmennystä, koska se olisi merkinä siitä, että juuri nyt Jumala olisi toteuttamassa suurta siirtymävaihetta järjestyksestä toiseen! Herran virkaanasettajaismerkit ‘muutostoimista’ olivat täyttäneet tarkoituksensa, ja sen vahvistamiseksi juutalaisten temppeli oli kauan sitten tuhottu ja uhraamiset päättyneet. Niinkuin mahtavan puuskaisen tuulen ääni ja kuin tulesta halkaistut kielet, ovat kielten merkki ja merkki-ihmeet tehneet työnsä ja vetäytyneet näyttämöltä.

4. Profetian lahjan väliaikainen palvelutehtävä

Entäpä sitten profetian lahja? Annettiinko se väliaikaista vai jatkuvaa tarkoitusta varten? Profetian lahja palveli opettamalla Jumalan kansaa täydellisen Raamatun puuttuessa. Sen vuoksi se oli lahja, joka oli annettu seurakunnalle palvelemaan *erikoista* ja *väliaikaista* tarvetta varten. Tiedämme tämän, koska Uuden testamentin profeetat on yleisesti mainittu heti apostolien jälkeen (esimerkiksi *1 Kor. 12:28; Ef. 2:20; 3:5* ja *4:11*) viittaamalla heidän vastaavaan (vaikkakin vähäisempään) asemaansa suoran innoituksen vastaanottajina ja heidän osallisuuteensa samalla tavoin väliaikaisessa järjestyksessä. Vaikka jotkin profeetat innoitettiin kirjoittamaan Kirjoituksia,* heidän tavanomainen palveluksensa oli vähemmän kiiteltävää.

Profeettojen kautta Herra puhui rakentavia sanoja seurakunnille, joilla ei vielä ollut kaikkia Kirjoituksia. He toimivat tavallisten opettajien rinnalla, usein yhdistäen molemmat virat (esimerkiksi Juudas ja Siilas, *Ap.t. 15:32*). Heitä ei ollut kovin monia eri seurakunnissa, mikäli *Ap.t. 13:1* on kuva varhaisen kristillisen seurakunnan tavanomaisesta ‘miehityksestä’. Antiokiassa (hyvin suuri seurakunta) oli viisi *profeettaa ja opettajaa* palvelemissa, kun Pyhä Henki lähetti kaksi tästä määrästä (Sauluksen ja Barnabaan) matkalle lähetystehtävään, jättäen jäljelle ainoastaan kolme. Profeettoja ei tavallisesti vahvistettu merkein ja ihmein (koska Raamattu rajoittaa nämä merkit apostoleille ja heidän nimittämilleen henkilöille). He istuivat yhdessä ‘korokkeella’ seurakunnan palveluksissa ja tutkivat toinen toistensa sanomien totuudenmukaisuuden (*1 Kor. 14:30 ja 32*).

Profeetat luetaan apostolien kanssa osaksi Jeesuksen Kristuksen seurakunnan perustusta *Ef. 2:20:ssa - apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja*. Profeetat, joihin tässä viitataan, ovat epäilemättä Uuden testamentin profeettoja.** Koska profeetat olivat *perustuksellinen* lahja, meidän ei tule odottaa heidän vaikuttavan seurakunnan ajan ‘yläkerroksissa’.

* Markus, Luukas, Jaakob ja Juuda (Herran velipuolet) ja *Hebrealaiskirjeen* kirjoittaja olivat profeettoja, jotka innoitettiin antamaan osansa Kirjoitusten kirjoittajina.

** William Hendriksen väittää seuraavaa: (1) Apostolit on mainittu ensiksi. (2) *Perustus Ef. 2:20:ssa* on asumus, joka tasavertaisesti jaettu juutalaisille ja pakanoille. (3) *Ef. 4:8-11:ssä* profeetat on jälleen mainittu apostolien *jälkeen*, ja nämä ovat varmasti ylösnousseen Kristuksen seurakunnalle antamia lahjoja. (4) *Ef. 3:5:ssä* Paavali käyttää täsmällisesti samaa ilmaisua, tehden selväksi, että hän tarkoittaa *Uuden testamentin* profeettoja, jotka olivat juuri saaneet ilmestyksiä apostoleiden kera. Tri Hendriksenin mukaan tämä ‘näyttää lopullisesti ratkaisevan väitöksen UT:n profeettojen eduksi’. (Hendriksen: *New Testament Commentary*, s.142).

UT:ssa ei löydy mitään ohjausta tai määräystä, kuinka tunnistaa tai nimittää profeettoja, sillä apostolien tavoin he poistuivat näyttämöltä Raamatun valmistuttua, jota pidetään täydellisen riittävänä kaikkiin tarpeisiimme. Ajatus siitä, että Jumala antaisi innoitettuja sanoja profeteoille nykyään, on totaalinen vastaväite Raamatun riittävyydelle ja monille raamatunkohdille, jotka selkeästi ilmoittavat, että ilmoitus tulisi täydelliseksi ja loppuunsaatetuksi apostolien palvelutehtävän myötä.*

Baptistien uskontunnustus (Lontoo, 1689) painottaa Raamattuun uskovien perinteistä vakaumusta täydellisesti näillä sanoilla:

” Sen vuoksi Herraa miellytti sekavina aikoina ja erilaisissa tilanteissa, julkituoda itsensä ja julistaa Hänen tahtonsa seurakunnalleen. Ja myöhemmin, Totuuden paremman varjelemisen ja leviämisen takia, ja seurakunnan vielä varmemman tunnustamisen ja hyvinvoinnin takia, suojellen sitä lihan turmelusta, saatanan pahuutta ja maailmaa vastaan, kirjoittaa sama kokonaan muistiin, mikä tekee Pyhistä Kirjoituksista kaikkein tarpeellisimman, kun nuo aiemmat Jumalan tahtonsa paljastamisen tavat kansalleen ovat nyt lakanneet... Koko Jumalan neuvo koskien kaikkia tarpeellisia asioita Hänen oman kunniansa, ihmisen pelastumisen uskon ja elämän suhteen, on joko painokkaasti asetettu tai ilman muuta sisälletty Pyhiin Kirjoituksiin, johon ei mitään saada minään aikana lisätä, ei minkään Hengen uuden ilmoituksen tai ihmisten perinnäissääntöjen kautta.”
(*Baptistien uskontunnustus I:1 ja 6*).

Lahjat, jotka jatkuvat

Karisma tai hengelliset lahjat, joilla on pysyvä asema seurakunnan elämässä ovat *evankelistat, pastorit, opettajat, avustajat ja viranhaltijat* - toisin sanoen, opettaminen, paimentaminen ja seurakunnan johtamistehtävät. Tämä on selkeää, ensinnäkin siitä syystä, että toisin kuin muut lahjat, näiden lahjojen päämäärä ei tullut täydellisesti saavutettua ja täytettyä Raamatun valmistumisen aikoihin, kuten lähetyskäsky ja lukemattomat muut kirjoitukset osoittavat.

Toiseksi, Uusi testamentti painokkaasti esittää näiden lahjojen jatkumista (toisin kuin muiden lahjojen). Esimerkiksi, paimenkirjeistä löydämme vaatimukset opettajien ja johtajien ominaisuuksille, ja ne sisältävät voimakkaita kehoituksia mennä saarnaamaan Sanaa. Paavali antaa selvimmät ohjeet opetus- ja johtotehtävien jatkumisesta, kun hän kertoo, kuinka meidän tulee käyttäytyä - *miten tulee olla Jumalan huoneessa, joka on elävän Jumalan seurakunta, totuuden pylväs ja perustus* (1 Tim. 3:15). Mutta paimenkirjeissä hän ei missään kohden kehoita meitä parantamaan tai suorittamaan muita merkki-ihmeitä, tai odottamaan profeetallista innoitusta jne.

Mitä lahjat eivät ilmaisseet ?

Syy, miksi karismaattiset kirjoittajat odottavat parantumisien ja kielten kaltaisten merkkilahjojen jatkumista on se, että he eivät ota huomioon Jumalan tarkoitusta näiden lahjojen antamisessa, ja he panevat omia tarkoituksiaan sille, mitä lahjat saivat aikaan. He kuvittelevat, että merkki-ihmeet annettiin sitä varten, että ihmiset säilytettäisiin uskoviksi ja myös tarjoamaan apua tai tukea uskolle. Jos nämä todellakin olivat merkkien päämäärät, silloin ei ole perustetta, mikseivät ne jatkuisi. Miksi Herra antaisi ensimmäisen vuosisadan seurakunnille etuisuuksia, jotka sitten kiellettäisiin kaikilta myöhemmiltä kristillisen tunnustuksen vuosisadoilta?

Kuitenkin, merkkilahjoja *ei* annettu luomaan tai edistämään uskoa, vaan antamaan hyvin erikoisia viestejä ja todisteita, jotka olemme havainneet tätä käsitystä tukevissa raamatunteksteissä

* Joh. 16:13; 2 Tess. 3:6; 2 Tim. 3:16-17; Juudas 3 ja Ilm. 22:18-19. (ks. Kommentti Agabuksesta tämän luvun lopussa).

edeltävillä sivuilla. Karismaattisuutta kannattava kirjoittaja tri Rex Gardner antaa meille esimerkin tämän aiheen kirjoittajista, jotka eivät välitä raamatullisista perusteluista näiden lahjojen antamiselle. Hän sanoo: ”Ne ovat lahjoja Kristuksen ruumiille jokapäiväistä käyttöä varten.” Mutta nuo monet raamatunkohdat, joita lainasimme aiemmin, eivät tue tätä näkemystä. Ne väittävät, että suurimmalla osalla lahjoista oli hyvin erityisiä merkkitehtäviä.

Ihmeitä ja parantumisia tapahtuu yhä nykyään, Jumalan voimasta, ja vastauksena rukouksiin. Mutta merkki-ihmeet, jotka tapahtuvat armoitettujen henkilöiden käsien kautta, tarkoituksenaan olla todistukseksi, kuuluvat apostolien aikaan. Niitä ei koskaan annettu keinoksi palvella uskon vahvistajina tulevana vuosisatoina, ja meidän tulisi panna huolella merkille Kristuksen sanat epäilevälle Tuomaalle - ”*Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!*” (Joh. 20:29). Johanneksen evankeliumi jatkaa: ”*Paljon muitakin tunnustekoja, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden; mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte...*” (Joh. 20:30-31). Merkkejä ei ilmene nykyään, koska meillä on Kristuksen (ja apostolien) merkit kirjoitettuna Herran kirjaan. Lukemalla tai kuulemalla kirjoitettua Sanaa, meistä tulee Kristukseen uskovia ja meillä on elämä Hänen nimessään.

Viittaako Gal. 3:5 ihmeiden tekijöihin seurakunnassa?

On esitetty kysymys - Eikö Gal. 3:5 vihjaa, että muutkin kuin apostolien ryhmän jäsenet tekivät ihmeitä säännöllisesti? Raamattu sanoo: ”*Joka siis antaa teille Hengen ja tekee voimallisia tekoja teidän keskuudessanne, saako hän sen aikaan lain tekojen vai uskossa kuulemisen kautta?*” (’Joka’ viittaa luonnollisesti Jumalaan). Tämän jakeen pintapuolinen lukeminen antaa varmasti vaikutelman, että galatalaiset kristityt näkivät ihmeitä säännöllisesti.

Kuitenkin, meidän tulisi tiedostaa, että *Galatalaiskirje* kirjoitettiin hyvin pian sen jälkeen, kun Paavali itse oli palvellut heidän keskuudessaan (huomaa sanat - *niin äkkiä* - Gal. 1:6:ssa). Mikäli hyväksymme nk. ’etelägalatalaisen’ käsikirjoituksen (jota suurin osa evankelisista tutkijoista kannattaa), silloin Paavali joko kirjoitti tämän kirjeen vuonna 48 jKr., vajaa vuosi palveluksensa jälkeen siellä, tai keskellä hänen toista lähetysmatkaansa vain muutamia kuukausia hänen toisen vierailunsa jälkeen siellä (muistiinmerkittynä *Ap.t. 15:40-16:8:ssa*).

Kummassakin tapauksessa galatalaiset olivat hyvin hiljattain kokeneet Paavalin merkki-ihmeitä. Hänen lähtönsä jälkeen, seurakunta oli sallinut judaistiopettajien vaikuttaa keskuudessaan, mutta eivät he eivätkä tavalliset galatalaiset voineet tehdä merkki-ihmeitä. Sen vuoksi Paavali haastaa heidät muistelemaan, että heidän viimeisin kokemuksensa merkki-ihmeistä oli yksinomaan yhteydessä hänen omaan - ’yksin uskon kautta vanhurskaaksi’ - apostolin palvelukseensa.

Agabus ja muut profeetat

Usein esitetään kysymyksiä koskien Agabuksen tapausta (*Ap.t. 21*), joka ei ainoastaan profetoinut opillisia ja kehoituksellisia sanomia, vaan joka myös ennusti tulevia. Eikö tämä viittaa, että profetia meni pidemmällekin kuin vain ihmisten opettaminen täydellisen Raamatun puuttuessa? Ja kuinka Filippuksen tyttäret, jotka profeettoja? Koska he oletettavasti eivät voineet saarnata seurakunnassa, onko mahdollista, että heidän profetiansa olivat myös jotain muuta kuin opetusta ja kehoitusta?

Agabuksen tapaus ei ole vastaan tai millään tavoin heikennä näkemystä, että profeetat saivat opillisia ja kehoituksellisia asioita suoraan Jumalalta ihmisten opettamiseksi vain niin kauan, kun Kirjoitusten valmistuminen oli kesken. Varmastikin, tapa jolla Agabusta kuunneltiin osoittaa, että uskovat olivat hyvin tottuneita sellaisiin tulevaisuutta ennustaviin profeettoihin. Tämän ei tulisi hämmästyttää meitä, koska me yksinkertaisesti opimme, että Vanhan testamentin sääntö todellisen profetaan vahvistamiseksi päti yhä. Kuinka Jumalan kansa saattoi olla varma, että veli Agabus voitiin luokitella opettajaksi ’profeetan asemassa’? Vastaus on, että ajoittain Jumala innoitti häntä

ennustamaan kuten myös *edessäpuhumaan*. Ensimmäinen profeetallisen sanan muoto (ennustaminen) vahvisti henkilön profeetaksi niin, että ihmiset saattoivat luottaa toiseenkin (edessäpuhuminen) profeetallisen sanan muotoon.

Sen tosiasian, että Filippuksella oli neljä tytärtä, jotka olivat profeettoja, ei tulisi vaivata tai huolestuttaa meitä myöskään. Vaikka he eivät olisikaan voineet saarnata tai profetoida seurakunnan kokoontumisissa, he ovat epäilemättä opettaneet, kehottaneet ja neuvoneet naisten keskuudessa. On myös olemassa todisteita korkeasti kehittyneestä palveluksesta seurakuntien nuorten parissa noina päivinä, perustuen juutalaisten synagoogakoulujen malliin.

Kiintoisaa kyllä, Agabuksen profetia *Ap.t. 21:10*:ssä ennusti jostakin, joka pian tultaisiin liittämään Jumalan Sanaan. Hän antoi sanan Paavalin vangitsemisesta, mikä myöhemmin merkittiin muistiin Luukkaan ja useiden UT:n kirjeiden merkintöihin. Vaikka saattaa näyttää, että hän puhui vain senhetkisestä tilanteesta, on merkittävää, että hän oli *täydellisesti* täyttämässä (Uuden testamentin) profeettojen tehtävää ilmoittaen Jumalan Sanaa ennen täydellisen Raamatun valmistumista!